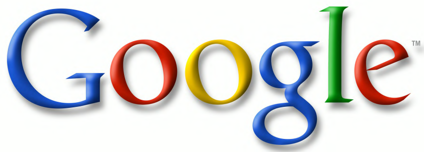
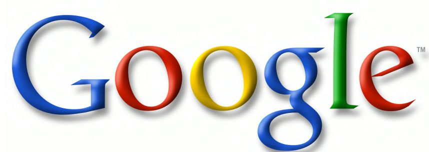
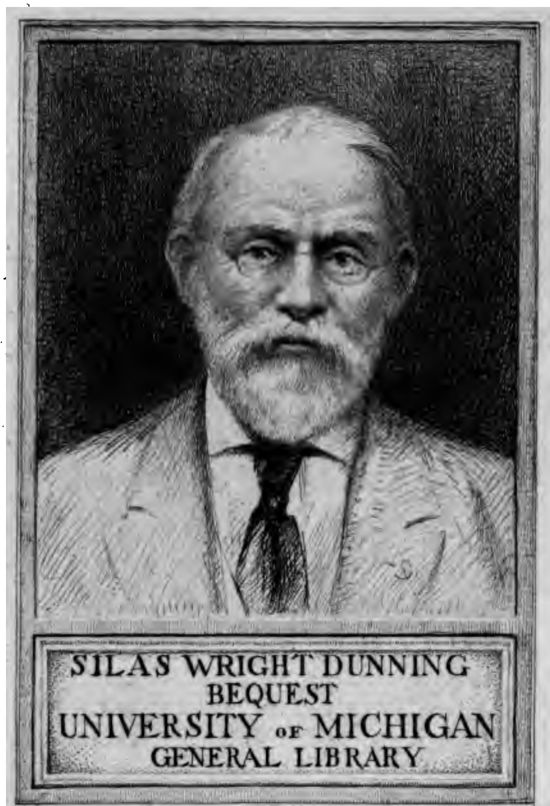
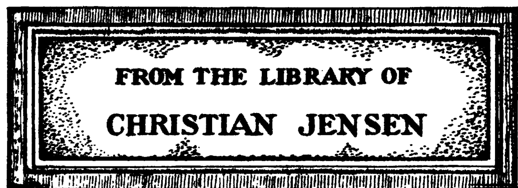
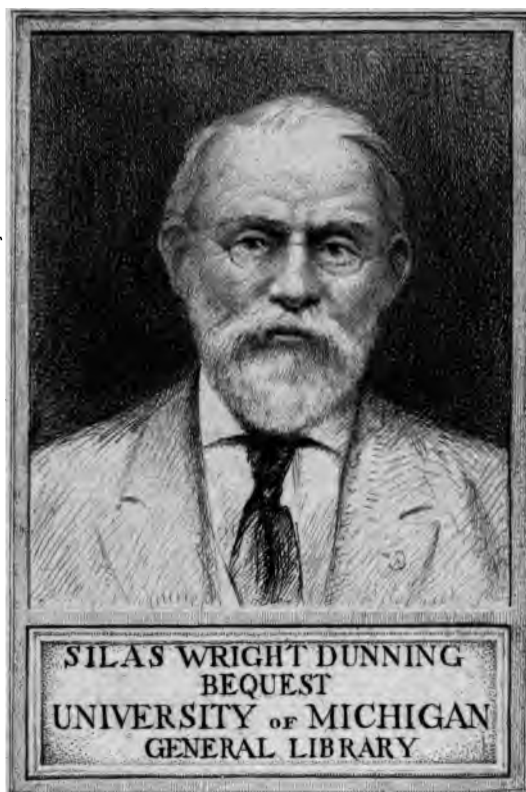

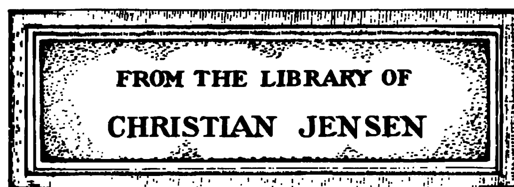

Google

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

DEN FATTIGE DRENGS ÆVENTYR

DEN FATTIGE DRENGS ÆVENTYR

FEST-FORSPIL

VED

H. C. ANDERSENS HUNDREDAARS-JUBILÆUM

AF

Henrik Herholdt

HOLGER DRACHMANN

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
1905

PERSONER

DEN LILLE NISSE
DEN GANSKE UNGE MAND
KVINDEN
DEN LILLE DRENG
DEN LÆRDE MAND
BAJADS
PIGEN
DEN FORNEMME HERRE
DEN UNGE FRØKEN

Scenen forestiller:

Et tarveligt møbleret, men hyggeligt Studerekammer — Kvistværelse. Maanen skinner ind gennem Vinduet paa en Boghylde og et Skrivebord. Videre falder Maaneskæret tværs over Gulvet hen imod en gammeldags Kakkelovn — gennem hvis aabne Dør-Spjæld man ser Ilden.

Kvistvinduet aabnes raskt — og ind i Kammeret hopper DEN LILLE NISSE, som løber hen langs Gulvets Maane-Stribe mod en gammel Lænestol foran Kakkelovnen — og nikker med sin røde Hue muntert ud imod Tilskuerne.

DEN LILLE NISSE

Godaften! . . . Saa fuldtalligt Selskab tilvisse,
som nogen Digter kan drømme sig!
Bi nu lidt — lad mig bare rømme mig:
Talen, som jeg havde tænkt mig at holde,
den har jeg byttet om med en Rolle . . .
I kender mig vel? Jeg er Husets Nisse!

Jeg er nemlig *virkelig* til, maa I vide:
jeg færdes ved Aften- og Nattetide,
en Slags Politi og en Art Regissør,
som har vidst at beholde sit gode Humør.

Jeg kan taale Alt — og maa døje det Hele:
med Katten maa Julegrøden jeg dele,
maa se paa, at Andre ta'r Stegen af Gryden,
maa smile ad Menneskets Rapsen og Snyden . . .

og blir det for galt, saa drejer jeg Huen:
Vips — gaar Forvandlingens Aand gennem Stuen!

(Nogle Musik-Akkorder i Orkestret. Nissen sætter sig i Lænestolen — aabner Kakkelovns-Døren og strækker Fødderne i de lange graa Uldhoser ud mod Ilden, hvis røde, varme Skær belyser den lille, vevre Skikkelse. Saa siger han)

Der fødtes en Mand — det er hundred Aar siden;
med ham slog jeg Følgeskab fra han var liden.
Her sad vi ofte, vi to tilsammen;
han grubled og grunded og saa' ind i Flammen,
og jeg var usynlig — som „Aand" tilstede —
og fulgte hans Tanker med levende Glæde.

Han var meget forskellig fra alle de Andre,
maatte meget besværlige Veje vandre;
han kunde hverken regne eller handle,
kendte kun lidt til at rapse og snyde
— selv om han havde baade Fejl og Lyde —

men han kendte den store Kunst: at forvandle!

Han kunde se durk gennem alle Ting,
og han havde den Evne, at kunne huske:
saa kørte han alle de Godtfolk i Ring
og lod Gadelygter og Hyldetræs-Buske
og gamle Kommoder og Skabe snakke . . .

Det var en Staahej og der blev et Paastyr
mellem Planter og Stene og levende Dyr;
og Folk — ja de lo ad den sære Fyr,
med Kalvekryds under den slingrende Frakke;
men mest var han ensom — og tidt var han trist,
og da var det *mig*, som hjalp ham tilsidst.

Jeg kaldte paa Feen — og Feen hun kom.
Hun træder frem af de mørke Skove,
som Børn kan se, naar de skal til at sove;

hun er ikke gammel og ikke ung,
hun smiler — og Sorgen blir aldrig for tung;
hun har et Blik som den duggede Stjærne,
en Røst som Klokkernes Klang i det Fjærne;
hun er brun som Høst, hun er lys som Vaar,
  hun er klædt som Jorden det ganske Aar.

Hun sagde: „Gaver jeg gav Dig som Faa,
men de maa betales, kan Du forstaa!
Naar Barn og Voksen, naar Fattig og Rig
ved *Dig* kan løfte en liden Flig
af Syners og Gaaders brogede Slør —
naar *Du* kan berede den Mødige Hvile
  og bringe den falmede Kind til at smile —
da har Du faaet i Sæk og i Pose,
vundet Dig Livets kronede Rose:
  men *lykkelig* bliver Du først, naar Du dør!"

Det sagde hun til ham — og plukked en Blomst
  med Lilje-Fingrene hvide og bløde;
  han greb — da skinnede Blomsten som Blod . . .

(slaar sig for Munden)

Men jeg foregriber ikke det Møde;
han husked det lige indtil han døde,
og ofte sagde den snurrige Fyr:
derom kunde digtes et Æventyr! —

(trækker Fødderne til sig, gnider sig smilende over Knæerne — og ser ind i Ilden)

Vi var enige Venner i levende Live:
mig lod han hekse — og jeg lod ham skrive.

(rejser sig)

Jeg tror, min Sandten, jeg gi'r mig i Lag
med Kunsten paa denne hans Hædersdag.

Altsaa; nu svinger Nissen med Huen:
og vips — Forvandlingens Aand gennem Stuen!

(Musik-Akkorder. Det bliver mørkt)

Sceneskifte.

Livets Landevej.

I Forgrunden tilvenstre springer en Kilde ud af en Jordvold. Ovenpaa den lille Høj staar en Vejviser — med to Arme, som kan drejes. Paa hver Arm læses: *Vejen til Maalet!*

I Forgrunden tilhøjre kommer Vejen svingende ud fra en Gruppe Træer. Her staar en simpel Træbænk.

I Baggrunden stiger Vejen op ad en Bakke — og taber sig mod Horisonten.

Det er Eftermiddag — Solen staar lavt.

EN GANSKE UNG MAND kommer ind; han er klædt i en tarvelig Dragt, der øjensynlig er for stor til ham; Ransel paa Nakken, Stok i Haand.

Han gaar over mod Kilden.

DEN GANSKE UNGE MAND

Træt er min Fod — men lyst er mit Mod;
jeg har vandret idag et forsvarligt Stykke.
Langt er der frem og langt tilbage;
her er en Kilde — dens Drik vil jeg smage...

(lægger sig op imod Jordvolden)

Aa, hvem der dog kunde gøre sin Lykke!

(Man hører Nogen le ovre bag Trægruppen; han vender sig ærgerlig derhen imod)

Ja, le kun! Alle har let ved Latter.
Ingen har forstaaet mig — ingen mig fatter;
vidste jeg selv kun, hvortil jeg dued! — —

EN KVINDE, med en lille Dreng ved Haanden, kommer ind ovre fra højre Side. De sætter sig paa Bænken. KVINDEN har en stor Hætte-Kappe over sig. DRENGEN er klædt i Graat, med en graa Hue.

KVINDEN

Du kommer vel nok frem! Og hvis ikke, maa vi se at hjælpe Dig.

DEN UNGE MAND

Hvem er I?

KVINDEN

Jeg er i Mors Sted til denne lille Dreng her!

DEN UNGE MAND

Hvem er den lille Dreng da?

KVINDEN

Han er en stor Spilopmager!

(DRENGEN tager sin Hue af og bukker leende)

DEN UNGE MAND

Ak, da kan han næppe hjælpe mig!

KVINDEN

Hvad „*kan*“ Du? . . .

DEN UNGE MAND

Naar jeg saadan ligger — og lukker Øjnene — saa kan jeg se de allersælsomste Ting!

KVINDEN

Du mener vel, naar Du sover og drømmer?

DEN UNGE MAND

Nej! lysvaagen kan jeg se *bagom* alle Ting og alle Mennesker. Undertiden bliver jeg bedrøvet derved — men ofte maa jeg le højt. De forekommer mig alle saa naragtige.

KVINDEN

(smiler)

Sig mig, min unge Ven: hvor har Du gaaet i Skole?

DEN UNGE MAND

(med et Suk)

Jeg har nok egenlig gaaet meget lidt i Skole.

KVINDEN

Det kommer, min Ven — det kommer lidt efter lidt!

DEN UNGE MAND

Jamen — ærlig talt, jeg er løbet min Vej!

KVINDEN

Det er altid *ét* Skridt fremad til at lære noget!

DEN UNGE MAND

Min Lærer sagde, at jeg duede ikke til nogetsomhelst — ikke engang til at hugge Brænde og bære Vand!

KVINDEN

Du ser mig ikke synderlig stærk ud . . .

DEN UNGE MAND

Nej — og derfor mente jeg ogsaa, at jeg maaske kunde blive Digter!

KVINDEN

Du fejler! For at være Digter, maa man være meget større og stærkere end alle de Andre.

DEN UNGE MAND

Ak! —

DEN LILLE DRENG

Det er farligt, saa han har det med at sukke!

KVINDEN

Det er noget, som Digterne begynder med! Det gaar snart af dem, for der er ikke meget, som rimer sig paa Suk.

DEN UNGE MAND
(hurtig)

Jo — der er „Buk“ og der er „Kluk“ og der er „smuk“ og der er . . .

DEN LILLE DRENG
(falder ind)

Puk!

DEN UNGE MAND

Hvad er det?

DEN LILLE DRENG

Det er mit Næstsøskendebarn!

DEN UNGE MAND
(ler)

Har *Du* Næstsøskendebørn? . .

DEN LILLE DRENG

En hel Familie — og vi skal hjælpe Dig allesammen. (løber over til ham og kigger ham ind i Ansigtet) For jeg kan se paa Dig: Du har den rigtige Skælm i Øjet!

DEN UNGE MAND
(mellem beskeden og smigret)

Jeg tror det undertiden selv.

KVINDEN

Man skal tro paa sig selv — saa er der altid Godtfolk, som vil hjælpe En! (rejser sig, gaar over til ham) Jeg ser i dine Øjne. Der er mere end en Skælm deri. Der er den Visdom, som rummes bag et klogt Barns Pande. Og jeg føler paa dit Bryst. Der er et godt Menneskes varme Hjærte. Men mellem Panden og Hjærtet tumler sig al den Naragtighed, som *Du* ser bagom Tingene og Menneskene. Du er ikke bedre end dem — men Du er mere langsynet. Og naar dine Øjne engang lukkes til den store Søvn — og Du selv er i det store Lys — da vil alle Mennesker sige . . . (holder inde)

DEN UNGE MAND
(rejser sig — ivrig)

Jeg be'er Jer — sig mig — vil jeg komme til at gøre Lykke?

KVINDEN
(fjærner sig)

Det vil Du engang faa at vide.

DEN UNGE MAND
(griber efter hendes Haand)

Vil jeg blive udødelig?

KVINDEN
(undviger ham og fjærner sig)

Det har ingen godt af at vide — saa længe han lever!

DEN UNGE MAND
(griber Drengen ved Armen)

Du Lille — kan Du ikke sige mig det?

DEN LILLE DRENG

Jeg tør ikke for hende dér!

DEN UNGE MAND
(tager i sin Lomme)

Du skal faa en Otte-Skilling!

DRENGEN
(ryster leende paa Hovedet)

DEN UNGE MAND

En hel Rigs-Ort skal Du faa! Alt, hvad jeg ejer! —

DRENGEN

Jeg trænger ikke — men Du!

DEN UNGE MAND

Hundrede røde Grise kan Du købe Dig — og en Pebber-Kone med et Mandel-Hjærte! . . .

DRENGEN

Køb hende til Dig selv — Du ser saa sulten ud! (løber)

DEN UNGE MAND

(lægger sig atter ned ved sin Ransel — gemmer Pengene)

Ak! Alle har mig til Bedste. Jeg troede, det var selve Æventyrets Fe! . . .

KVINDENS STEMME

(fjærnt)

Det er jeg ogsaa! . . . Vi mødes igen!

DRENGEN

(kommer frem. Han har en rød Hue paa — og nikker opmuntrende)

Vi skal nok tage os pænt af Dig!

DEN UNGE MAND

Aa — nu kender jeg Dig. Bliv hos mig!

DEN LILLE NISSE

Jeg er altid ved Haanden. Men først kommer Turen til de Andre!

DEN UNGE MAND

De Andre? Hvem mener Du? . . .

NISSEN

Alle dem, man møder paa sin Vej!

DEN UNGE MAND

Men — Vejen da?

NISSEN

(er sprunget op dér, hvor Vejviseren staar — han peger)

Hvad staar her skrevet?

DEN UNGE MAND

(læser)

„Vejen til Maalet!“ — Jamen, saa skal jeg jo tilbage den Vej, hvorfra jeg kom?

(gaar over mod højre Side)

NISSEN

(ler og drejer Vejviserens Arm i modsat Retning)

Læs nu! . . .

DEN UNGE MAND

Saa er det *den* Vej! . . .

(begynder at gaa over til venstre)

NISSEN

(drejer Armen i alle Retninger)

Alle Veje fører til Maalet! (ler og forsvinder)

DEN UNGE MAND

(sætter sig nedslaaet)

Det er min egen Skyld. Altid lod jeg Fantasien løbe af med mig. Var jeg blot bleven i Skolen — saa kunde jeg have endt som en lærd Mand — og var ikke Nar for enhver Spyttegøg!

(gemmer Ansigtet i sine Hænder)

Ovre fra højre Side kommer DEN LÆRDE MAND. Han holder en Bog tæt op til sine store Briller — fra hans Lomme strutter Bøger og Papirer frem — paa Ryggen har han en Botanisérkasse — under Armen et Sommerfugle-Næt.

DEN LÆRDE MAND

(gaar stedse læsende frem, indtil han snubler over DEN UNGE MAND)

Naa — hvad er nu *det*?

DEN UNGE MAND

Det er et Menneske!

DEN LÆRDE MAND

Kan det Menneske tage Benene til sig? . . .

DEN UNGE MAND

Skal jeg flytte helt ned i Grøften?

DEN LÆRDE MAND

Dér hvor Lærdommen skrider frem, dér viger alt andet!

DEN UNGE MAND

Jeg kan se paa Jer, at I er en uhyre lærd Mand — det formelig strutter ud af Jer! Kan I ikke hjælpe mig?

DEN LÆRDE MAND

Jeg giver aldrig ved Dørene — og allermindst paa Landevejen.

DEN UNGE MAND

Jeg be'r ikke om Almisse. Jeg vilde bare saa gerne være Digter.

DEN LÆRDE MAND

Kan Du din Horats? Har Du studeret *Ars poetica*?

Den unge Mand
(trækker paa det)

Jeg kom ikke længer i Skolen end til *mensa est rotunda.*

Den lærde Mand
(haanlig)

Du er ikke kommen ud over Sinke-Lektien — og *Du* snakker om Digtekunsten?

Den unge Mand
(med en lille Skælm i Øjet)

Hr. Professor! naar der staar at „Bordet er rundt“, saa menes kanske dermed, at hele Verden, hele Naturen, er ligesom et rundt Bord at skue . . . og at alle de rige Herligheder ligger dér foran os, naar Digteren siger: „Bord, dæk dig!“

Den lærde Mand
(betragter ham opmærksomt gennem Brillerne)

Der er i dit Galimatias et Glimt af Vid, som maaske kunde røbe . . .
(undersøger befølende hans Hoved)

DEN UNGE MAND
(rødmende)

Jeg er ganske vist kun et Fattigmands Barn — men jeg er renlig af mig — jeg *har* kæmmet mig imorges.

DEN LÆRDE MAND

Jeg vil blot frenologisk undersøge din Hjærneskal . . .

DEN UNGE MAND

Av! hold op! —

DEN LÆRDE MAND

Det er forgæves! . . . der *er* ingen Knude.

DEN UNGE MAND

Bliver I saadan ved at trykke, saa skal der snart vise sig baade Buler og Knuder.

DEN LÆRDE MAND
(peger paa sin Bog)

Se her — et af de 365 Bind, som jeg har

skrevet „Om Betingelserne for den begyndende Trang til poetisk Tænkning i Pubertetsaarene!“

DEN UNGE MAND

Ak!

DEN LÆRDE MAND

Jeg er bange for, at Du er uhjælpelig blottet for Anlæg . . .

DEN UNGE MAND

Kunde det alligevel ikke tænkes, at jeg havde skjulte Anlæg? . . .

DEN LÆRDE MAND

For hvad?

DEN UNGE MAND

For Poesien? —

DEN LÆRDE MAND

Hvad er Poesi? —

DEN UNGE MAND

Jeg véd det ikke. Men jeg føler i mig en Verden af Syner, Billeder, Idéer . . .

DEN LÆRDE MAND

Idéer! aha! . . . (viser paa sit Næt) Hvad er dette, tror Du?

DEN UNGE MAND

Det er vel en Flue-Smække — til at fange Sommerfugle med!

DEN LÆRDE MAND

Du kan selv være en Sommerfugl! Det er et Næt, hvori man fanger Idéer. (kaster ud i Luften) Ser Du — nu fangede jeg én! (aabner sin Botanisérkasse) Jeg gemmer den heri — jeg bringer den hjem — stikker den paa en Knappenaal — bringer den under Mikroskopet . . . og saa reducerer jeg den maaske til en Tankestreg!

DEN UNGE MAND
(tager sig til Hovedet)

Det var en besværlig Vej, for at finde en Tankestreg!

DEN LÆRDE MAND
(haanlig)

Ungdommen mener naturligvis at kunne springe alle Mellemled over . . .

DEN UNGE MAND
(med et Udbrud)

Jeg vil springe — ud i den vide Verden, med aabent Sind og Hjærte! Lad de lærde Folk rynke paa Næsen — lad Livets Torne rive mig — jeg skal dog plukke Kunstens dejlige Rose!

DEN LÆRDE MAND
(med dyb Foragt)

Du kan blive Markeds-Gøgler — med de Meninger! (gaar ud — læsende)

DEN UNGE MAND

Markeds-Gøgler? . . .

En Trup OMVANDRENDE KUNSTNERE kommer fra højre: BAJADS, hans KONE, halvvoksne DATTER og SØNNER — bærende deres Redskaber. Bajads en stor Tromme, Pigen Tamburin, Sønnerne Klarinet og Fløjte, Konen Triangel.

DEN UNGE MAND

Holla, hvor skal I hen?

BAJADS

Til nærmeste By.

DEN UNGE MAND

Hvor kommer I fra?

BAJADS

Fra nærmeste By.

DEN UNGE MAND

I er maaske Markeds-Gøglere? . . .

BAJADS

(med et Slag paa Trommen)

Vi er *Kunstnere*!

DEN UNGE MAND

Undskyld — kunde I ikke have Brug for mig? Jeg føler mig kaldet til Kunsten.

BAJADS
(maaler ham)

Kan Du gaa paa Hænderne?

DEN UNGE MAND
(beskeden)

Jeg tror, jeg har det mere i Benene!

BAJADS

De er lange nok. Kan Du danse?

DEN UNGE MAND
(ivrig)

Ja — jeg tror nok at jeg kan danse!

BAJADS

Lad se! . . .

(Han slaar paa Tromme — de Andre trakterer deres Instrumenter. DEN UNGE MAND danser, med kejtede Spring og Fagter. GØGLERNE ler)

BAJADS

Du kan faa Engagement som Bjørn — med Ring i Næsen!

DEN UNGE MAND
(til PIGEBARNET)

Du lille Pige — som er saa smuk — kan Du nænne at le ad mig?

PIGEN

Klodsmajor!

DEN UNGE MAND

Dine Øjne skinner med saadan mørk og sydlandsk Glans — Du er vistnok en røvet Prinsesse! . . .

BAJADS
(truende)

Sigter han os for Tyveri? —

PIGEN

Stakkel! han er ikke ved sine fulde Fem!

DEN UNGE MAND

Vent paa mig, til jeg bliver en berømt Kunstner — og jeg skal komme og hente Dig i en Stadskareth!

PIGEN

(peger smilende ud tilhøjre)

Dér kommer fornemt Selskab i Kareth bagefter os! — (Alle GØGLERNE drager leende videre)

Ind fra højre Side kommer en FORNEM HERRE med sin smukke UNGE DATTER, fulgt af TJENERE. Solnedgangsskær over Scenen.

DEN FORNEMME HERRE

(til TJENERNE)

Lad Hestene puste lidt, førend de skal op ad den stejle Bakke! (til DATTEREN) Kom, Arabella! vi vil gaa et Par Skridt tilfods, inden Solen synker!

DEN UNGE MAND

(som staar i ærbødig Beundring)

Arabella! hvilket Navn — hvilken Skønhed!...

(nærmer sig dybt bukkende)

DEN FORNEMME HERRE

Hvad vil han? —

DEN UNGE MAND

Blot udtrykke min Beundring!

(stiller sig foran dem, deklamerer)

Jeg staar som truffet af et Himlens Lyn:
aldrig mit Øje skued saadant Syn —
det er, som alle Aftenklokker ringer,
som om de Bud fra lyse Verdner bringer,
og som mit Hjærte inddrak Melodien!
Det er, som alle Blomster aabned sig
før Nattens Frembrud og forsikred mig,
at her staar jeg for *selve Poesien*!

(kaster sig paa Knæ — slaar ud med Armen)

Her ligger jeg i Landevejens Støv,
men faldt paa mig et Smil fra disse Blikke,
da skal min Sejers-Bane her begynde!
Thi *op* mod Poesien vil jeg bæres
som Fyrsters Ligemand ved Naadens Trone;
i Glans og Højhed maa en Digter æres,
dér slaar han Rod, dér breder sig hans Krone —
blandt Landevejens Støv og Skærver ikke!

DEN FORNEMME MAND
(vender sig ærgerlig)

Paatrængende! —

DEN UNGE FRØKEN
(bønlig)

Papa! det lød saa kønt! . . .

DEN FORNEMME MAND

Daarekistesnak! . . . (gaar)

DEN UNGE FRØKEN lader sin lille hæklede Pung falde i en af TJENERNES Haand — og peger paa DEN UNGE MAND med et venligt medlidende Blik. Saa gaar hun ud efter Faderen.

DEN UNGE MAND ligger paa Knæ, overvældet af Bevægelse, skjulende Ansigtet i Hænderne. TJENEREN tømmer Pungen — lader en Mønt blive liggende — rækker DEN UNGE MAND Pungen. TJENERNE ud, leende indbyrdes. Aftenskyggen begynder at falde.

DEN UNGE MAND
(rejser sig)

Almisse rækker de mig! . . . (kaster Pungen) Rige og Fornemme — Herrer og Tjenere — lumpent Pak er de alle! (løfter Hænderne fortvivlet) Og *hun* — der saa' saa smuk og god ud! Nej, der *er*

ingen Poesi! Verden har kun de graa, trøstesløse Aftenskygger — og blandt Vejens skarpe Skærver gaar min Gang, opad den lange, tunge Bakke — for at betle mig et Stykke Brød!

(brister i Graad og gaar mod Baggrunden)

Da staar dér mod den mørke Baggrund, i et gennemsigtigt Fletværk af tornede Grene, belyst af det sidste Solnedgangsskær, KVINDEN fra før. Hendes lange Hætte-Kappe falder. Hun er i en Dragt af Jordens Farver: om Panden en Krans af Vaarens Blomster — Klædningen grøn og gul og rødbrun som Efteraarets Løv — nederst er Dragten støvgraa, slidt af Vejen, revet af Torne og Sten. Hun er hverken gammel eller ung — Øjnene skinner — Trækkene lyser af Højhed og Lune.

KVINDEN

Hvor skal Du hen — hvor gaar din Fod?
hvor er dit unge, lyse Mod?

Foragt ikke Vejens de skarpe Skærver,
det er blandt *dem* man din Manddom hværver;
og søger din Genius Højden at naa',
begynd kun ved Grøftens støvede Straa!

Ja netop i Støvet, blandt Kisel og Grus . . .
spids Øret omkap med den mindste Mus!

Just dér, hvor Synet de Klogeste glipper,
just dér skal Naturbarnet fæste sit Blik
og fortælle, rammende paa en Prik,
om gamle Galoscher og brugte Flipper!

I Kunstens Rige gaar intet tilspilde,
den mægtigste Flod har den ringeste Kilde;
i Folke-Tro og i Barne-Drømme,
i Menigmands Tale, i Thebords-Pjat,
dér har Du et Væld, som Du aldrig kan tømme —
dér har Du den brogede Æventyr-Skat!

Men trænger Du ind i det Vildnis af Skove,
hvor Røvere lurer i Kløfternes Krat,
hvor Maanen svøber ved Midie-Nat
sit Flor over „Torneroses“ Alkove —
og klinger Vidunder-Hornets Tone,
og løfter Du Kunstens duftende Krone,
og har Du Prinsessen af Troldsøvnen løst —
da har af dit rindende Blod Du øst!

DEN UNGE MAND
(strækker Armene ud)

Jeg ofrer Alt — jeg lider Alt for Prinsessen!

KVINDEN
(tvinger de tornede Grenes Fletværk tilside og peger paa en Rose)

Se her — hendes Rose!

DEN UNGE MAND
(trænger frem — og standser smærteligt)

O ve — hvor skarpe dens Torne! . . .

KVINDEN
(med et Smil)

Er Du ømtaalig? . . .

DEN UNGE MAND

Prinsessen — Prinsessen! . . .

KVINDEN

Ikke hende selv! Vaktes hun — da var Æventyret endt!

Men ser Du Blomsten her, som bøjer sig over hendes Leje! **(hun hæver en højstænglet Lilje ivejret)**

DEN UNGE MAND

Hvor berusende en Duft! —

KVINDEN

Tilbage! . . . Jo længer Du fjærner Dig, jo stærkere Duften!

DEN UNGE MAND

Hvad Navn har den Blomst?

KVINDEN

Berømmelsens Lilje! — Kalken er tom,
men ned over Stænglen, helt til dens Rod,
dér perler *dit* rindende Hjærteblod!

(Hun hæver Liljen højt — i oprakt, blottet Arm. Nu staar hun i det grønligt-hvide Maaneskær — og ned ad hendes Arm rinder der Blod. Musik-Akkorder i Orkestret)

DEN UNGE MAND
(trænger frem — i Ekstase)

Min er Blomsten — og min skal Prinsessen være!

KVINDEN

Efter din Død! — —

(Synet forsvinder)

DEN UNGE MAND
(tumler forvirret og fortvivlet tilbage)

O, Blændværk! . . . . Aldrig naa'r jeg frem til Hæder og Lykke!

DEN LILLE NISSE
(springer op fra Sufflørkassen — løber frem og tager den Pung op, som DEN UNGE MAND kastede)

Hr. Konferensraad! De har tabt en lille Silkepung. Der er en Lykkeskilling deri — et Guldstykke — en Mønt, som gaar over den hele Verden! (rækker ham den) Hvad faar jeg i Findeløn?

DEN UNGE MAND

(lægger sin Arm om hans Skulder)

Vi deler som vi er Venner til.

NISSEN

Hurra! Forvandling! . . .

(Musik-Akkorder. Sceneskifte)

Scenen fra Begyndelsen.

Kvistværelset er smykket med Blomster og tændte Lys. Paa Skrivebordet — mellem to Kandelabrer — er stillet H. C. Andersens Byste, med Laurbærkrans.

Døren i Baggrunden aabnes paa Klem — Nissen stikker sin lille røde Hue frem og nikker.

DEN LILLE NISSE

Jo det er rigtigt nok . . . Alt er i Orden — og Alt paa sin rette Plads! **(smutter ind og løber frem foran Bordet — knæler ned foran Bysten og rækker en Favnfuld Violer frem)**

Her har jeg plukket Aarets første Violer — de er allesammen til Dig, Du rare, store, gode Mand! **(rejser sig)**

Nu kan Gratulanterne komme! — —

(dæmpet Musik begynder)

De er der allerede . . .

Smaa og Store — store Stemmer og smaa Stemmer — hver synger med sit Næb . . . og Nissen slaar Takt!

(Han slaar Takt, idet han nærmer sig Døren, som han aabner helt — ud til en lang Gang, som er stærkt belyst . . . . man ser Børn med Kranse og Guirlander, og voksne Mænd og Kvinder med Blomster. Et stort KOR *synger* den første Strofe; dernæst *reciterer* NISSEN de følgende Strofer (saa at Ordene tydeligt høres), hvorefter KORET slutter med Gentagelsen af sidste Strofe)

KOR

Mel.: *Integer vitæ* („Evigt Naturen skænker sine Gaver")

Livet i Bølger mod et Hisset ruller,
Fremtidens Store staar paa Fortids Skulder,
Strømmen, som mellem begge Verdner spænder,
aldrig den ender.

NISSEN

(reciterer)

Tryllende vinker Farvers Leg i Voven,
sagn-agtig suser Vinden gennem Skoven;

hvad i Naturen vaager eller blunder:
Alt er et Under!

Han, som nu slumrer længst i Dødens Have,
ejed den Se-Kraft, som kan sprænge Grave,
flytted et lidet Land, som Faa kun ændser,
til Jordens Grænser.

Lønnen, man siger, naaed han i Live;
kan man for Alvor *nok* de Store give?
Tusinder Foraars Flor fra Danmarks Slette
Krans bør ham flette!

Fattigste Kvinde bringer ham sin Taare,
Fyrsternes Guld-Løv skjuler knap hans Baare,
Børnene plukker, under Legens Danse
Tusindfryds Kranse!

KOR

(gentager sidste Strofe)

DEN LILLE NISSE

Han blev Æventyrets Konge — fra de fattigste Kaar:
hans Minde freder Verden i Hundreder af Aar!

(Tæppet)